

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pkf.II.20.276/2026/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Barbalics Ügyvédi Iroda (cím, eljáró ügyvéd: Dr. Barbalics István) által képviselt 'kérelmező neve' (cím) kérelmezőnek – a ... elnök által képviselt ... Törvényszék (cím) kérelmezett ellen vagyoni elégtétel megfizetésére irányuló nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 10.Pk.21.637/2025/9. számú végzése ellen a kérelmező által 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

végzést:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, a kérelmezett által a kérelmezőnek fizetendő vagyoni elégtétel összegét 1 498 800 (egymillió-négyszázkilencvennyolcezer-nyolcszáz) forintra, az általános forgalmi adót is tartalmazó perköltség összegét 47 587 (negyvenhétezer-ötszáznyolcvanhét) forintra felemeli, a kérelmező által az állam javára fizetendő elsőfokú illeték összegét 44 508 (negyvennégyezer-ötszáznyolc) forintra leszállítja és az ezt meghaladó 44 964 (negyvennégyezer-kilencszázhatvannégy) forint elsőfokú illeték marad az állam terhén. Ezt meghaladóan az elsőfokú végzést helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 15 (tizenöt) napon belül 654 (hatszázötvennégy) forint általános forgalmi adót is tartalmazó másodfokú perköltséget.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg az állam javára, az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára – legkésőbb ezen végzés meghozatalától számított 60 (hatvan) napon belül – 44 724 (negyvennégyezer-hétszázhuszonnégy) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Az ezt meghaladó 618 (hatszáztizennyolc) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás

[1] A kérelmező jogelődje, 'kérelmező jogelődjének neve', fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelme a Szolnoki Városi Bíróságra 2005. június 8-án érkezett, majd a perré alakult eljárásban a Legfelsőbb Bíróság kijelölő végzése folytán eljáró Karcagi Városi Bíróság az ügyet egyesítette az I.P.20.421/2006. számú üggyhöz, amelynek alperese idősebb 'alperes neve' volt.

[2] Az egyesítést követően 2006. június 14-én a bíróság a per tárgyalását felfüggesztette a Szolnoki Városi Bíróság előtt folyamatban volt 11.B.2243/2001. számú büntetőeljárás jogerős befejezéséig. Kötelezte a peres feleket, hogy a büntetőper jogerős befejezéséről a bíróságot értesítsék, majd 2008. február 27-én azt az alperes jelentette be és

kérte az eljárás folytatását. A 2008. május 8. napján megtartott tárgyaláson a bíróság ismét felfüggesztette a per tárgyalását a 'gazdasági társaság neve'-vel szemben folyó felszámolási eljárás befejezéséig és felhívta a feleket, hogy ennek megtörténtéről a bíróságot tájékoztassák. Ezt követően 2025. április 7-én az alperes kérte ismét az eljárás folytatását, így jelenleg a per 1.P.20.235/2025. számon van folyamatban a Karcagi Járásbíróság előtt (a továbbiakban: alapper vagy alapeljárás).

[3] Az alapeljárásban 2025. szeptember 18-án jelentette be a kérelmező, hogy a jogelődje, 'kérelmező jogelődjének neve' III. rendű felperes, 2021. január 23-án elhunyt, örökösei 1/2-1/2 arányban a kérelmező és 'örökös neve'. A Karcagi Járásbíróság a 2025. október 2-án meghozott 1.P.20.235/2025/10. számú végzésével megállapította a kérelmező jogutódlását, amely 2025. november 6-án emelkedett jogerőre. Az alapeljárás számított időtartama 2005. június 9. és 2025. november 25. között 7475 nap volt, amelyből a figyelembe vehető időtartam 7372 nap, amelyre 1 478 200 forint vagyoni elégtétel illeti meg a kérelmezőt.

A kérelem és az ellenirat

[4] A kérelmező az utóbb fenntartott kérelmében kérte, hogy a törvényszék kötelezze a kérelmezettet az alapeljárás elhúzódásával összefüggésben 7475 nap figyelembevételével 2 989 600 forint összegű vagyoni elégtétel megfizetésére a 2005. június 8-tól 2025. november 25-ig terjedő időtartamra. Előadta, hogy az alapper a mai napig folyamatban van. Hivatkozott – többek között – a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. § (1) és (2) bekezdésére, 6. § (1)-(2) bekezdéseire, 11. §-ára, valamint a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 1. §-ára.

[5] A kérelmezett az elleniratában a kérelmet vitatva annak elutasítását kérte. Azt adta elő, hogy az alapeljárás 2025. november 25-ig számított időtartama 7431 nap. Az abból levonandó és általa megjelölt négy időszakot összesen 6972 napban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság végzése

[6] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésében kötelezte a kérelmezettet, hogy 15 nap alatt fizessen meg a kérelmezőnek 1 478 200 forint tőkét és 37 280 forint perköltséget, a kérelmező kérelmét ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg az állam javára 44 871 forint illetéket és megállapította, hogy a felmerült további 44 871 forint eljárási illeték az állam terhéen marad.

[7] A végzésének indokolásában felhívta – többek között – a Pevtv. 15. § (3) bekezdését és úgy foglalt állást, hogy a kérelmezett által az elleniratban megjelölt időtartamok az ott hivatkozott indokok alapján döntően nem voltak levonhatóak.

[8] A felfüggesztések tekintetében megállapította, hogy az alapeljárás felfüggesztéseinek az időtartamai nem a kérelmező érdekkörében felmerült elhárítható ok miatt teltek szükségtelenül, ezért az a Pevtv. 15. § (3) bekezdése szerint nem vonhatóak le.

[9] A 2007. december 22. és 2008. január 27. közötti eltelt 67 nap vonatkozásában rögzítette, hogy a büntetőeljárás jogerős befejezését követően az alapeljárás alperese kérte az alapper folytatását 2008. február 27-én. A büntető ítélet jogerőre emelkedése és a folytatás iránti kérelem előterjesztése között eltelt időtartam azonban nem olyan mértékű, amely az eljárás szükségtelen elhúzódásához vezetett volna, emellett a kérelmező jogelődjétől nem is volt elvárható, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő napon az eljárás folytatás iránti kérelmet előterjessze.

[10] Az elsőfokú bíróság a 2025. június 13. és 2025. szeptember 23. között eltelt 103 nap tekintetében alaposnak találta a kérelmezett hivatkozását, ezért ezen időszakot levonta a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján. A kérelmező jogelődje az eljárás felfüggesztése alatt, 2021. január 23-án elhunyt. Nem vitatottan örökösei a kérelmező és 'örökös neve'. A kérelmező hagyatékának átadása után ugyan kérhette volna az alapeljárás folytatását, de az 2025. június 12-ig a felszámolási eljárásra figyelemmel felfüggesztésre került, így bár volt kimutatható késedelem a kérelmező oldalán, az eddig a napig nem okozta az eljárás elhúzódását. Utalt a Debreceni Ítéltábla BDT2025.4958. számú eseti döntésére, mely szerint pertársaság esetén bármely pertárs mulasztásának csak akkor van jelentősége, ha az kihat a per észszerű időtartamára. A felfüggesztés megszűntét követően a jogutódlás jogerős megállapításáig – bár folytak egyéb perbeli cselekmények is – az eljárás elhúzódáshoz hozzájárult az, hogy a kérelmező a jogutódlás tényét nem jelentette be a Karcagi Járásbíróságnak.

[11] Az elsőfokú bíróság a Debreceni Ítéltábla döntéseire utalással kiemelte, hogy jelentősége van annak, hogy a kérelmező 1/2 arányban vált a jogelődje jogutódává, ezért a 2005. június 8-tól a perbeli jogutódlás jogerős megállapításáig, azaz 2025. november 6-ig eltelt időszak, 7456 nap tekintetében a felmerült vagyoni elégtétel fele összege jár a kérelmezőnek, 2025. november 6-tól 2025. november 25-ig 19 napra pedig már saját jogán, teljes mértékben jogosult vagyoni elégtételre.

A fellebbezés

[12] Az elsőfokú bíróság végzésével szemben a kérelmező terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú végzés részbeni megváltoztatását és a megállapított 1 478 200 forint összegű vagyoni elégtételen felül a kérelmezett kötelezését további 1 511 400 vagyoni elégtétel és további 37 460 forint elsőfokú, illetve ugyanezen nagyságú másodfokú perköltség megfizetésére, valamint az elsőfokú illetékfizetési kötelezettsége alóli „mentesítésre”. Azt adta elő, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) joggyakorlata szerint a jogutódokat a polgári bírósági eljárásnak a jogelőd által indított eljárás kezdő időpontjától megilleti a nem vagyoni kártérítés. A jogutód(ok) a jogelőd jogán, az alapügy kezdő időpontjától, alanyi jogon jogosultak az Emberi Jogok Európai Egyezménye (a továbbiakban: EJE) 6. cikke szerinti tisztességes bírósági eljárás megsértése miatti alapjogsérelem esetén érdemi jogvédelmet és méltányos elégtételt (non pecuniary damage) kérni az EJEB-től. Ezzel összhangban van a hazai jogi szabályozás is.

[13] A kérelmező hivatkozott arra, hogy az alapperben irányadó a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 62. § (3) bekezdése és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.)

48. § (5) bekezdése szerint (is) a jogutód a (perből elbocsátott) jogelődjének helyébe lép. Ez azt jelenti, hogy a kérelmező jogelődje jogán és a halála pillanatában, 2021. január 23-án bekövetkezett anyagi jogi jogutódlással, majd 2025. szeptember 25-től perbeli jogutódlással az alapper felperese. Sem a Pevtv., sem az EJEE, sem az EJEB joggyakorlata nem korlátozza az egyezményesértés áldozatának a vagyoni elégtételhez (non pecuniary damage) való alapjogát. Sem a hazai tételes jogi szabályozásban, sem az EJEE rendelkezéseiben, sem az EJEB joggyakorlatában nincs rendelkezés az alapjog sérelmének megállapítása esetén a méltányos elégtétel, illetve a vagyoni elégtétel összegének csökkentésére azon az alapon, hogy a jogelőd helyébe nem egy, hanem több jogutód lép.

[14] Az Alkotmánybíróság 23/2018 (XII. 28.) AB határozata – és számos más egyedi ügyben hozott döntés – felhívásával kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság előzőekkel ellentétes döntése a rá vonatkozó, Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat figyelmen kívül hagyta, ezért contra constitutionem vált önkényessé, és így az érintett felek tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelmét is okozta. Utalt arra, hogy a fellebbezéséhez csatolt Pócza és mások kontra Magyarország (no. 13353/21.) ítéletben az EJEB az egyik hitelező három örököse részére személyenként ugyanakkora összegű kártérítést állapított meg és az elsőfokú végzéssel ellentétben nem harmadolta meg annak mértékét.

[15] A 2025. június 13-tól 2025. szeptember 23-ig terjedő 103 nap tekintetében arra hivatkozott, hogy azt nem lehet a terhére értékelni, hogy objektív okok miatt nem értesült az alapper elsőfokú bíróságának a per folytatását elrendelő végzéséről.

[16] A kérelmezett a fellebbezésre észrevételt nem terjesztett elő.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[17] Az ítéltábla fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzés a kérelemnek 1 478 200 forint vagyoni elégtétel részében helyt adó rendelkezését, a fellebbezést pedig nagyrészt megalapozatlannak találta.

[18] Az ítéltábla a Pp. 389. §-ára tekintettel a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a felülbírálati jogkörét a fellebbezési kérelem korlátai között gyakorolhatta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, amelyből helyes jogi következtetésekre jutott, alapvetően helytállóan értelmezte és alkalmazta a Pevtv. 7. § (1) bekezdését és 15. § (3) bekezdését, azonban a 2025. június 13. és 2025. szeptember 23. között eltelt időszak tekintetében nem értett egyet a döntésével.

[19] Az ítéltábla a fellebbezéssel összefüggésben az anyagi jogi felülbírálat körében a következőket emeli ki.

[20] Az ítéltábla már számos alkalommal foglalkozott a vagyoni elégtételhez való jogosultsággal és az ahhoz kapcsolódó jogutódlással (lásd például Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.105/2026/2. számú és Pkf.II.20.142/2026/2. számú végzések). Ennek kapcsán következetes és állandó értelmezést alkalmazott, amely során nem került ellentétbe a nem vagyoni sérelmek, valamint az észszerű idő sérelmének kompenzálásával kapcsolatos hazai

alkotmánybíróági és EJEB gyakorlattal sem. Az alapjogi jogsérelem miatti bírósági eljárás kezdeményezése nem a sérelmet elszenvedett személyéhez kötött. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:54. § (1) bekezdésén alapuló személyiségi jogok akár élők közötti, akár halál esetére szóló jogutódlásának kizártságával szemben a tisztességes eljáráshoz való jog részeként értelmezendő, személyiségi jognak nem minősülő észszerű időn belüli eljáráshoz való alapjognak a sérelmével összefüggésben nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely szerint az ezen alapuló igények személyhez kötődnek, ezért e jogviszony tekintetében az élők közötti és a halál esetére szóló anyagi jogi jogutódlás sem kizárt. Ebből következően azok a fellebbezésben felhívott bírósági döntések, amelyek a személyiségi jogok megsértése miatti igényekre vonatkoznak, a vagyoni elégtétel iránti ügyekben értelemszerűen nem lehetnek irányadók.

[21] A Pevtv. 7. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy vagyoni elégtétel jár a félnek, ha a bírósági eljárás észszerű határidőn belül történő befejezéséhez fűződő alapvető joga sérül. A vagyoni elégtételhez való jog alapja, hogy az eljárás figyelembe vehető időtartama meghaladja a törvényben meghatározott észszerű időtartamot és annak érvényesítésére a fél jogosult. A törvényi rendelkezésekből egyértelműen következik, hogy amennyiben valamelyik fél a perbe annak későbbi szakaszában lép be, azonban a per figyelembe vehető időtartama meghaladja annak észszerű időtartamát, úgy vagyoni igény érvényesítésére válik jogosulttá, függetlenül attól, hogy a perbeli részvételét követő időszak önmagában nem haladja meg a törvényi észszerű időtartamot.

[22] A vagyoni elégtétel intézményét a jogalkotó az EJEB Gázsó kontra Magyarország ügyben meghozott ítéletében foglalt felhívás alapján, az EJEE 13. cikkében foglalt követelmény teljesítése érdekében vezette be a jogrendszerbe. Mivel a jogintézmény bevezetésére az EJEE végrehajtása érdekében került sor, ezért a törvény alkalmazása során figyelemmel kell lenni az EJEB gyakorlatára is, ugyanakkor a nemzeti szabályozások a tisztességes eljárás követelményének érvényesülése érdekében egymástól eltérőek lehetnek. Az EJEB a Szaxon kontra Magyarország ügyben (no. 54421/21.) a Pevtv. szabályozását, az alapjogi sérelem orvoslását, kompenzációját és kialakított gyakorlatát kellően hatékonynak találta.

[23] Helyesen vette alapul az elsőfokú bíróság, hogy a jogutód a perből elbocsátott jogelődjének helyébe lép, a jogelőd elbocsátásáig végzett perbeli cselekmények és az addig meghozott bírói határozatok vele szemben is hatályosak [az alapperben alkalmazandó 1952. évi Pp. 62. § (3) bekezdése]. A perrendtartás a jogutódot eljárásjogi szempontból úgy tekinti, mintha kezdettől fogva ő járt volna el a perben, a jogutódlással a perben a teljes körű jogfolytonosságot kívánja biztosítani. Mindebből következően a vagyoni elégtétel iránti követelés – eltérő törvényi rendelkezés vagy a felek eltérő megállapodása hiányában – a jogfolytonosnak minősülő jogutódot illeti meg a Pevtv. alapján számítandó, vagyoni elégtétel alapjául szolgáló teljes időtartamra. Ezért a kérelmező – az alapper tényei alapján – érvényesíthette a perbeli jogelődjének perbeli részvételére eső időtartamára is a vagyoni elégtételt, de nem azért, mert a vagyoni elégtétel iránti követelés tekintetében következett be – anyagi jogi – jogutódlás, hiszen a jogelődöt ilyen követelés a halála időpontjában nem is illette meg, hanem azért, mert az eljárásjogi, teljes körű jogutódlás folytán úgy kell tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig maga a kérelmező vett volna részt (lásd például Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.032/2023/2. számú végzés, megjelent: BDT2023. 4700.).

[24] A bírói gyakorlat abban is állást foglalt, hogy az eljárási többes jogutódlás esetén – az előzőek szerint nem vitatva, hogy a jogutód perbeli részvétele az észszerű idő megsértése a saját sérelme – a jogelődöt megillető vagyoni elégtétel a jogutódokat együttesen vagy egészében külön személyenként illeti-e meg, utóbbi esetben voltaképpen megtöbbszörözve a vagyoni elégtétel összegét. A Pevtv. a jogutódlás tekintetében semmilyen szabályt nem tartalmaz, ezért több jogutódot megillető vagyoni elégtételre jogosultság meghatározása során a bíróságoknak tekintettel kellett lenni az Alaptörvény 28. cikkéből és a Pevtv. 9. § (4) bekezdésének utaló szabálya folytán alkalmazandó Pp. preambulumból is következő iránymutatásokra, különösen a magánjogi jogviták tisztességes eljárás elvén nyugvó rendezésének és az anyagi jogok hatékony érvényre juttatásának az elismert céljára. Ennek során kiemelten kellett értékelni, hogy a jogalkotó a vagyoni elégtételt az igazságszolgáltatási tevékenység hatékonyságának ösztönzése, a polgári peres eljárások elhúzódásával szembeni hatékony jogorvoslat megteremtése céljából vezette be és egy olyan modellt alkotott, amely számszerűsíthetően az eljárás időtartamához és a jogosultak perbeli részvételéhez kapcsolta annak mértékét.

[25] A kérelmező jogelődje pedig napi 400 forint vagyoni elégtételre és nem napi 2*400 forint vagyoni elégtételre vált jogosulttá a Kormányrendelet 1. § (2) bekezdése alapján. A jogutód kérelmezőnek az észszerű időn belüli befejezéshez való joga a személyében csak akkortól érvényesülhetett, hogy félként az alapperben részt vesz, azt megelőzően csak a jogelődje perbeli részvétele miatt vált jogosulttá vagyoni elégtételre. Az alapjogi sérelem ugyan nem osztható, azonban ezt a sérelmet a perbe lépéséig nem a kérelmező, hanem a jogelődje szenvedte el, azaz erre az időre nem az ő jogsérelmét kell kompenzálni, hanem a jogutódlás folytán vált jogosulttá a jogelődjének erre az időre járó vagyoni elégtételére. Az a jogkövetkezmény, hogy az eljárásjogi jogutódlás folytán úgy kellett tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig részt vett volna mindkét jogutód, nem eredményezheti azt, hogy ők több vagyoni elégtételre lennének jogosultak, mint amely jogelődjüket összesen megillette volna. Az ellenkező értelmezés ahhoz a nyilvánvalóan nem támogatható helyzethez vezetne, hogy az eljárás elhúzódásáért felelős bíróság fizetési kötelezettsége nem attól függene, hogy hány fél részére okozott sérelmet, hanem hogy a sérelmet szenvedett félnek hány jogutódja van. Ha a perben részt vett félnek több jogutódja van, akkor az egyes jogutódok a perbelépésük engedélyezéséig nem a jogelődjüket megillető vagyoni elégtétel egészére, hanem erre az időszakra együttesen jogosultak arra a vagyoni elégtételre, amely jogelődjüket összesen megillette volna. A jogutódlás nem eredményezheti a jogszabály szerint járó vagyoni elégtétel megsokszorozódását (Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.313/2025/2. és Pkf.II.20.125/2026/2. számú végzések).

[26] Nem mond ennek ellent az EJEB hivatkozott gyakorlata sem. A kérelmező által felhívott ügyekben, amelyek esetében a magyar állam megállapodás keretében vállalt fizetési kötelezettséget a kérelmezők felé, az EJEB határozata csupán annyit tartalmaz, hogy az egyezséget a bíróság tudomásul vette, de a jogutódot megillető követelés általános szabályairól irányadó rendelkezéseket nem tartalmaz. Az EJEB által megítélt igazságos elégtétel összegére részletes, annak összegét előre is konkrétan meghatározhatóvá, kiszámíthatóvá tévő szabályozás nincs is, még annak figyelembevételével sem, hogy az EJEB törekszik e körben standardizált szabályok kialakítására. Az összecszerűség egyedi mérlegelése mellett ezért nem tehető olyan megállapítás, hogy az EJEB kötelezően a jogutódok számától függetlenül azonos mértékű jóvátételt ítél meg. A Pevtv. alapján megítélt vagyoni elégtétel összege a figyelembe vehető konkrét napok számának és a Kormányrendeletben meghatározott napi tételnek a szorzata. Ebből következően a magyar

szabályozás esetében egyértelműen meghatározható, hogy a jogelődöt milyen mértékű vagyoni elégtétel illetné meg. Nem következik ellenkező eredmény a magyar bírósági és alkotmánybírósági gyakorlatból sem. Az Alkotmánybíróság fellebbezésben felhívott döntése a tisztességes eljárás követelményét és ezzel kapcsolatban a bíróságokra irányadó értelmezési követelményeket elemezte, de nem érintette a jogutódlás kérdéskörét.

[27] A kérelmező ugyanakkor helytállóan hivatkozott arra, hogy nem vonható le a 2025. június 13. és 2025. szeptember 23. között eltelt 103 nap az eljárás számított időtartamából. Éppen az előzőekben részletezett jogfolytonosságból következően nem lehet figyelmen kívül hagyni azt az időszakot, ami a jogelőd halála és a jogutódlás bejelentése, majd jogerős megállapítása között eltelt, hiszen a jogutódlás alapján úgy kell tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig maga a jogutód vett volna részt. Az ellenkező értelmezés szembe kerülne a vagyoni elégtétel szankciós jogalkotási céljával, hiszen jogkövetkezmény nélkül maradna a félbeszakadással és a jogutódlással kapcsolatos időmúlás, holott a Pevtv. rendszerében a 2. § (1) bekezdésében írt, az elsőfokú eljárás kezdőnapjától az eljárást befejező jogerős határozat közlésének napjáig tartó számított időtartamban nincsenek vagyoni elégtételre alapot adó szünetek.

[28] A jogutódlás késedelmes bejelentésével kapcsolatban rámutat arra az ítéltábla, hogy a Pevtv. 15. § (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz időtartamába nem számítható bele az az eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam, amely a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül telt el. Ezen kimentési ok tekintetében tehát azt kellett vizsgálni, hogy az alapeljárásban merült-e fel a kérelmező érdekkörében olyan elhárítható ok, amely miatt az eljárás időtartama – illetve annak a kérelmezett által hivatkozott része – szükségtelenül telt el. Kiemeli azt az ítéltábla, hogy önmagában a kérelmező érdekkörében jelentkező mulasztás még nem ad alapot az időtartam levonására, csak akkor, ha kizárólag emiatt – és nem más okból is – telt el az idő szükségtelenül (lásd ebben az értelemben: Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.155/2023/2. és Pkf.II.20.041/2025/3. számú végzések).

[29] A kérelmezett a felfüggesztett alapeljárás 2025. június 12-i folytatását követő időtartamra vonatkozóan nem tett arra előadást, hogy a jogutódlás bejelentéséig (amelynek egyébként a helyes időpontja – az elsőfokú végzés jogi indokolásától és a fellebbezéstől eltérően – a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás szerint 2025. szeptember 18. napja volt) miért történt volna szükségtelen időmúlás, a peradatok alapján pedig nem is merült fel olyan eljárási cselekmény, amelyet éppen a kérelmező késedelmesnek állított bejelentése folytán lehetett volna csak késedelmesen elvégezni. Rámutat arra az ítéltábla, hogy a Pevtv. 14. § (2) bekezdés f) pontjában foglaltak ellenére a kérelmezett az elleniratában nem vezette le, hogy az előző időszakban milyen eljárási cselekmények történtek és ezek közül melyek azok, amelyeket a jogutódlás bejelentése után meg kellett ismételni, hiszen kizárólag így igazolhatta volna, hogy a jogutódlás késedelmes bejelentése mekkora szükségtelen pertartam-növekedést okozott. Mivel azonban a kérelmezett erre az elleniratában nem tért ki, ezért ezen időszakot sem lehetett a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján figyelmen kívül hagyni, e körben helytelenül döntött az elsőfokú bíróság, az általa 103 napban meghatározott időtartam nem hagyható figyelmen kívül.

[30] Mindezek alapján az elsőfokú végzést az ítéltábla a fellebbezéssel érintett részében részben, a Pp. 389. §-a folytán alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata

alapján megváltoztatta és a 103 napra járó – a jogutódlásra figyelemmel irányadó összeggel – 20 600 forinttal (41 200 forint/2) a vagyoni elégtétel címén az elsőfokú bíróság által megítélt összeget felemelte. A marasztalási összeg megfizetésére a kérelmezett az elsőfokú végzésben a Pp. 344. § (1) bekezdésére tekintettel rögzített 15 napos teljesítési határidővel köteles. Az ítéltábla a marasztalási összeghez képest a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta a kérelmezett perköltség megfizetési és a kérelmező elsőfokú illeték megfizetési kötelezettségét, egyebekben az elsőfokú végzést a fellebbezéssel érintett részében helybenhagyta.

Záró rész

[31] A fellebbezés részben eredményre vezetett, ezért a kérelmező a másodfokú nyertességéhez (1%) igazodó perköltségre jogosult. A részben pernyertes kérelmezett nem terjesztett elő másodfokú költség iránti igényt, ezért ebben a tekintetben az ítéltábla a Pp. 383. § (5) bekezdése értelmében annak viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése és 82. § (3) bekezdése alapján nem rendelkezett.

[32] Perköltségként merült fel a részben pernyertes kérelmező oldalán az öt képviselő ügyvéd felszámított [Pp. 81. § (1) bekezdés] arányos díja, melyet az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, (3) bekezdése és az 5. § (1) bekezdése értelmében határozott meg a kérelmező jogi képviselőjének áfa fizetési kötelezettségére is tekintettel összesen 654 forintban.

[33] A fellebbezési illetékek alapját a másodfokú eljárásban az ítéltábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése értelmében 1 511 400 forintban állapította meg, a másodfokú eljárás illetékének a mértékét pedig az Itv. 47. § (1) bekezdése szerint 45 342 forintban határozta meg.

[34] A másodfokú eljárásban részben pervesztes kérelmező köteles megfizetni az állam javára a feleket az Itv. 62. § (1) bekezdés m) pontja szerint megillető tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett fellebbezési illetékből 44 724 forintot a Pp. 101. § (1) bekezdése és a Pp. 102. § (1) bekezdése, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján, míg a részben pervesztes kérelmezett az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint személyes illetékmentes, ezért a meg nem fizetett további 618 forint fellebbezési illeték az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében.

[35] Tájékoztatja az ítéltábla a kérelmezőt, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Ha a kérelmező az illeték megfizetésére történő jelen felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályokat kell alkalmazni.

[36] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 391. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] Ez ellen a végzés ellen a fellebbezés lehetőségét – megengedő szabály hiányában – a Pevtv. 9. § (4) bekezdése folytán irányadó, a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény 1. §-a és a Pp. 365. § (2) bekezdése zárja ki.

Debrecen, 2026. június 18.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Rózsavölgyi Bálint s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró